Tien than 03

Truyện Tiền Thân Đức Phật

Tien than 03

[BuddhaSasana] [Unicode Fonts]

Lược truyện Tiền thân Đức Phật

Hòa thượng Thích Đức Niệm

Phật Học Viện Quốc Tế, California, 1998

Cắt Thịt Nuôi Cha Mẹ

T huở quá khứ vô lượng kiếp A-tăng-kỳ nhằm vào thời đức Phật Tỳ-Bà-Thi ra đời. Lúc ấy, có vị vua hiệu là Đức-Phạm. Nhà vua thân hình tốt đẹp, tâm tánh nhân từ đức hạnh, công bình chánh trực, dùng chánh pháp trị quốc, được nhân dân kính mộ, nhà nhà sung túc, hạnh phúc hòa vui, thiên thần địa kỳ thảy đều ủng hộ.

Vua Đức-Phạm và hoàng hậu Diệp-Đầu-Đàn sanh được một thái tử tên là Tu-Xà-Đề, thân hình sáng láng, sắc vàng kim. Thái tử tuổi vừa mười bảy, hiển lộ tướng mạo khôi ngô anh tuấn, tánh tình thuần hậu, tâm lượng từ bi cương trực được vua cha yêu quý, hoàng triều dân chúng ai ai cũng mến mộ đức hạnh của thái tử.

Một hôm, vua Đức-Phạm đang ngủ mơ nghe có tiếng gọi rằng: "Nhà vua phải cấp tốc lánh nạn, có nghịch thần La-Hầu làm loạn, muốn sát hại vua. Vậy phải mau chân thì mới thoát nạn". Nhà vua giựt mình thức giấc, bán tín bán nghi, trong lúc bàng hoàng trầm ngâm tâm thần bối rối, thì trên hư không lại có tiếng vang vọng thúc dục: "Nhà vua phải gấp rút ẩn thân, bằng chậm trễ sẽ không hoàn tánh mạng!"

Vua Đức-Phạm kinh hãi, toàn thân toát mồ hôi, dựng cả chân lông, tâm trí giao động cực độ, lòng đầy phiền não bối rối, té xỉu xuống đất bất tỉnh, hoàng hậu và thái tử phải đỡ dậy, đắp khăn nước, hồi lâu vua mới tỉnh.

Thế rồi vua, hoàng hậu và thái tử gấp rút âm thầm rời cung thành đi lánh nạn. Trong lúc tâm trí bấn loạn, đi lầm phải con đường dài xa đầy gập ghềnh chông gai, nên đã hơn nửa tháng trời rồi mà chưa đến nước láng giềng. Lương thực đã cạn, cả ba người đều đói lả, cái chết lảng vảng trước mắt. Nhà vua định giết hoàng hậu để nuôi sống mình và thái tử. Thừa lúc hoàng hậu đói khát mệt lả ngã lăn bất tỉnh ngủ mê, vua Đức-Phạm tay run run nhè nhẹ rút gươm định chém hoàng hậu. Tay cầm thanh gươm vừa đưa lên, thì ngay lúc đó, thái tử Tu-Xà-Đề giựt mình thức giấc, mở mắt thấy vua cha run lập cập thất sắc trong thái độ bất bình thường với cử chỉ khác thường, thái tử kinh hãi chụp lấy tay vua quỳ gối thưa:

- Thưa Phụ-vương! Phụ-vương định làm gì mà có cử chỉ kỳ lạ như thế nầy?

- Con ơi! Việc bất đắc dĩ, không dấu gì, ta định hy sinh mẹ con để lấy thịt nuôi sống cha con ta qua cơn hoạn nạn nầy, để đến nước láng giềng chờ ngày phục quốc.

- Thưa Phụ-vương! Con không muốn thấy việc đó xảy ra. Thưa Phụ-vương! Xưa nay chưa có sách thành hiền nào dạy con ăn thịt cha mẹ để sống bao giờ. Thà chết chứ con không thể nào nhìn thấy làm điều bất hiếu bất nhân như vậy.

- Con ơi! Con là con mắt của ta, là máu huyết ta, là nguồn sống của hoàng tộc ta! Xưa nay có ai ăn con mắt của mình, uống máu huyết của mình, và đoạn diệt giống nòi mình bao giờ?

- Thưa Phụ-vương! Con nguyện ngày ngày tự tay cắt thịt của con để dâng Phụ-vương và Mẫu-hậu dùng cho đến khi nào con tắt thở mà thân con còn thịt thì lúc đó xin Phụ-vương và Mẫu-hậu cứ tiếp tục lóc thịt con dùng để sống cho qua cơn ngặt nghèo, hầu mong đến nước láng giềng chờ ngày thực hiện quang phục tổ quốc.

Nói xong, thái tử liền lấy dao cắt thịt dâng cho cha mẹ. Mỗi ngày cắt thịt dâng cha mẹ như thế cho đến một ngày nọ thịt gần hết thái tử kiệt sức, té sấp xuống đất, vua và hoàng hậu đau lòng nhìn con mà kêu than khóc nức nở. Thái tử cố lấy sức trong hơi thở yếu tàn khuyên vua và hoàng hậu nên bình tĩnh tiếp tục cắt thịt mình dùng để tiếp tục cuộc hành trình lánh nạn, chớ nên quá xúc động mà lụy đến sức khỏe, sẽ hỏng đại cuộc.

Trong lúc vua và hoàng hậu còn đang dùng dằng bịn rịn đi không đành, thái tử cố lấy hết sức tàn, khuyên vua cha và hoàng hậu phải nên đi gấp rút, nếu không thì lại thiếu thức ăn cả ba đều đói chết dọc đường, trước khi đến nước láng giềng. Vua và hoàng hậu đau lòng òa khóc, đành đoạn chân thấp chân cao từng bước nặng nề, dắt nhau đi đã xa mà vẫn còn ngoảnh lại nhìn thái tử với cõi lòng đau thắt. Thái tử nhìn theo bóng mờ của cha mẹ trong hơi thở tàn cho đến khi khuất dạng.

Bấy giờ thái tử Tu-Xà-Đề một mình giữa rừng sâu, chỉ còn hơi thở thoi thóp trong bộ xương đầy máu mủ với mùi hôi tanh xông lên, khiến cho các loài ruồi nhặng kiến dòi bu lại rút tỉa cái thân xương trắng máu đào của thái tử. Thái tử cố lấy hết sức tàn phát hùng tâm thệ nguyện: "Nguyện đời trước đời nầy lỡ làm những điều oán ác vay trả thì xin dứt sạch từ nay. Xương thịt thân nầy còn lại xin bố thí cho các loại chúng sanh thọ dụng. Nguyện đem thân nầy cúng dường cha mẹ mong cha mẹ được mười điều hạnh phúc: 1- Khi ngủ cũng như lúc thức, ngày đêm được an vui. 2- Không thấy ác mộng. 3- Chư thiên thường ủng hộ. 4- Mọi người đều ái kính. 5- Không gặp những sự kiện tụng. 6- Không bị trộm cướp. 7- Không bị giặc dã. 8- Không bị mưu hại. 9- Không bị oán cừu thù nghịch tàn hại tiêu diệt. 10- Gặp việc gì cũng đều được thuận lợi tốt lành".

Khi thái tử Tu-Xà-Đề phát nguyện như thế rồi, trời đất sáu phen rung động, sóng biển nổi dậy, núi Tu-di khuynh đảo, cõi trời Đao-Lợi rung chuyển. Lúc bấy giờ vua trời Đế-Thích thấy điềm lạ, nên dùng thần lực quán sát biết rõ sự việc, liền đem chư Thiên cõi trời Dục-giới xuống thế giới Ta-bà nầy, đến chỗ thái tử Tu-Xà-Đề hóa làm sư-tử hổ lang ra oai hùng hổ muốn nhảy đến vồ bắt ăn tươi nuốt sống, để xem thái tử có khiếp sợ không? Nhưng thái tử Tu-Xà-Đề vẫn thản nhiên hiền hòa bảo các loài sư-tử hổ lang rằng: "Các ngươi muốn ăn thịt ta thì cứ tùy ý, chớ sao lại có thái độ hùng hổ hung tợn như thế làm chi?"

Liền khi đó vua trời Đế-Thích hiện nguyên hình và nói với thái tử rằng: "Ta không phải là loài lang sói sư-tử hổ báo mà là trời Đế-Thích hóa hình đến đây để thử lòng ngươi. Vậy nhà ngươi hy sinh thân mạng để cúng dường cha mẹ, bố thí cho chúng sanh là vì để cầu làm Thiên Ma Vương, Phạm-vương, Thiên-vương, Nhân-vương hay Chuyển-luân Thánh-vương?"

Thái tử Tu-Xà-Đề đáp: "Thưa vua trời Đế-Thích, tôi chỉ có một điều cầu mong duy nhất là đắc đạo quả Vô-thượng Bồ-đề, để độ thoát tất cả chúng sanh".

Vua trời Đế-Thích lại nói: "Ngươi thật là quá ư ngu dại! Đạo quả Vô-thượng Bồ-đề cần phải nhẫn nhục khổ lắm, lại dụng công tu hành rất lâu mới được, làm sao ngươi có thể đủ sức chịu đựng nổi sự cần khổ đó?"

Thái tử đáp: "Giả sử đặt vòng sắt nung đỏ trên đầu để cầu đạo Vô-thượng Bồ-đề, ta cũng chẳng thối tâm".

Vua trời Đế-Thích: "Đó chỉ là lời nói suông, lấy gì làm bằng chứng cho tâm chân thành của nhà ngươi?"

Thái tử Tu-Xà-Đề liền lập nguyện: "Nếu tôi dối lòng với Thiên-Đế-Thích thì thân thể tôi sẽ mãi mãi bị chia lìa đau khổ như thế nầy cho đến ngày mục nát thành cát bụi. Ngược lại, nếu tôi thành tâm thật lòng, thì xin cho thân tôi được bình phục tốt đẹp hơn xưa".

Lời phát nguyện vừa xong, thân thể thái tử Tu-Xà-Đề bình phục như cũ, tướng mạo tốt đẹp hơn trước.

Thấy hiện tượng quá nhiệm mầu như vậy, vua trời Đế-Thích và các thiên thần bay lên hư không đồng cất tiếng ca ngợi:

Cao cả thay! Lòng tinh tiến

Tâm dõng mãnh thần tiên kính phục

Vô-thượng Bồ-đề chẳng còn mấy lúc

Xin đoái thương trước độ chúng tôi.

Ngài sẽ là Đạo sư ba cõi trời người

Đế-thích xin nhờ ngôi Vô-thượng-giác.

Nói về vua Đức-Phạm và hoàng hậu từ ngày đau lòng phải từ biệt thái tử, đã lần lượt đến được nước láng giềng trình bày rõ sự tình, khiến vị Quốc-vương nước nầy vô cùng cảm động lấy lễ quốc khách tiếp đãi vua và hoàng hậu. Quốc-vương vô cùng cảm phục tấm lòng hiếu đạo của thái tử Tu-Xà-Đề đã xả thân làm việc khó làm.

Sau nửa tháng nghỉ ngơi dưỡng sức, vị Quốc-vương nước láng giềng giúp bốn đạo binh lính voi ngựa đưa vua Đức-Phạm và hoàng hậu về nước, giết kẻ nghịch thần La-Hầu và khôi phục lại giang sơn tổ quốc.

Cùng đoàn quân trên đường quang phục giang sơn, vua Đức-Phạm và hoàng hậu tìm đến chỗ chia tay và từ biệt thái tử Tu-Xà-Đề để mong tìm gói nắm xương tàn của thái tử

đem về đất tổ chôn cất trong hoàng mộ, liệt thờ trong tông miếu. Đến nơi, vua và hoàng hậu vô cùng kinh ngạc trông thấy thái tử mạnh khỏe, thân hình trẻ đẹp khác thường hơn xưa. Vua Đức-Phạm và hoàng hậu vội xuống ngựa ôm chầm lấy thái tử nước mắt chảy ròng ròng mà không nói nên lời.

Nhờ đức hiếu của thái tử Tu-Xà-Đề, nên quang phục đất nước dễ dàng, và ngay sau đó, vua Đức-Phạm lập thái tử lên ngôi Hoàng-đế thay thế cho mình để trị vì thiên hạ.

Nói đến đây, đức Phật nhìn tôn giả A-Nan mà phán rằng: "Nầy A-Nan! Vua Đức-Phạm khi xưa đó chính là tiền thân của vua Tịnh-Phạn phụ vương ta. Hoàng-hậu Duyệt-Đầu-Đàn kiếp xưa đó chính là Ma-Da Phu-nhân mẫu hậu ta ngày nay. Vua trời Đế-Thích lúc đó chính là tiền thân của tôn giả A-Nhã Kiều-Trần-Như ngày nay. Còn thái tử Tu-Xà-Đề chính là tiền thân của Thích-Ca Như-Lai ta đây vậy.

[Mục lục][Chương kế]

[Thư
Mục chính]
Last
updated: 09-04-2000
Web
master: binh_anson@yahoo.com
binh_anson@hotmail.com

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.